

Kegyelmet kaptunk II: Lépj ki a bárkából!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! A múlt vasárnaptól kezdve három igehirdetésen át azt forgatjuk a szívünkben, hogy hányféle módon kapunk kegyelmet Istentől. A múlt héten Isten irgalmát és szövetség-adását éltük át. Ma Isten útnak indít bennünket egy új életben. A jövő héten pedig Isten megmutatja magát nekünk, és megszabadít. Mindhárom ige ószövetségi. Mózesről, Nóérról, és a babiloni fogságról szólnak. Mindhárom ige azonban Jézusra mutat. Jézus az új szövetség, Jézus az új élet, és Jézus a végső szabadulás. Második heti elmélyülésünk alapjaként hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Mózes első könyve 8. fejezetének a 14.-től a 22. verséig a következőképpen:

„A második hónap huszonhetedik napjára felszikkadt a föld. Ekkor így szólt Isten Nóéhoz: Jöjj ki a bárkából feleségeddel, fiaiddal és fiaid feleségeivel együtt! Mindenféle élőlényt, amely csak veled van: madarat, szárazföldi állatot és minden földi csúszómászót hozz ki magaddal, hadd nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön! Kijött tehát Nóé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel együtt. Minden élőlény, minden csúszómászó, minden madár, minden, ami mozog a földön, csoportonként kijött a bárkából. Azután oltárt épített Nóé az ÚRnak, majd vett minden tiszta szárazföldi állatból és minden tiszta madárból, és égőáldozatot mutatott be az oltáron. Amikor az ÚR megérezte a kedves illatot, ezt mondta magában az ÚR: Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem. Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.

Urunk, kérünk, adj nekünk bátorságot, hogy kiléphessünk mi is a magunkba zártságból, a mi magán-bárkánkból. Adj hálaadó szívet, hogy észrevehessük a Te kegyelmedet. Mutasd meg a Te szeretetedet igéd erejével! Ámen.

Isten így szólt Nóéhoz: Lépj ki a bárkából! Az eredeti héber szövegben ez a felszólítás (*egyedülként a mai igeszakaszban*) egy olyan igemódban, a piélben áll, amelyet a mai magyar nyelvben vastagon szedett betűkkel, vagy erős rákiáltással lehetne megjeleníteni. **Lépj ki a bárkából!!!** Kedves Testvérem! Isten ezt nemcsak Nóénak kiáltja. Isten ezt *neked* is kiáltja. Most. A füledbe. *Itt szólal meg Berci: „Péter! Zagyvaságokat beszélsz te megint... Hát hol látsz te itt bárkát?”* Kedves Berci! **Akárkire nézek, én csak bárkákat látok. Egyszemélyes, kis magán-bárkákba vagyunk bezárva.** Sokkal rosszabb helyzetben, mint Nóé. Se feleség, se gyerek, se egy egész állatkert nincs velünk. **Nem merünk kilépni a Nagybetűs Életbe. Nem merünk összeházasodni életünk párjával. Nem merünk gyermeket vállalni. Nem merjük Istennek átadni az életünket...** A sor még hosszan folytatható... Bárka-bárka hátán.

Kevés vigasz, hogy nem vagyunk ezzel egyedül. Hallottuk az oltár előtt felolvasott ígében: **Isten össze akarta gyűjteni a meghívottjait a királyi menyegzőre, ami nem más, mint az örök élet... De: nem akartak elmenni.** Sokkal fontosabb dolgaik voltak, mint az örök élet: a földjeik, a kereskedésük. **Nekünk is fontosabb a magán-bárkánk, mint az, hogy az életünk ajándék legyen Istennek és másoknak. Pedig az életünk ebben az odaajándékozásban teljesedhet ki egyedül...**

Itt szólal meg megint Berci... „Te Péter! A bárkát már kezdem érteni... De zavaros ez még nagyon... Tudod, én ott voltam azon az online bibliakörön, amikor az özönvízről beszéltél. Hoztál ott egy nagyon szép képet. Az özönvíz rengetegében ott állt Jézus. Csak Jézus glóriás feje volt a vizek felett. Jézus két keze a bárkára volt ráfeszítve. Te magad mondtad, Péter, hogy ez egy gyönyörű kép, és igen mély szimbólum, hiszen minket Jézus úgy mentett meg a kereszten, ahogyan Nóét és háza népét a bárka. Most akkor – hogyan van ez a 'lépjünk ki dolog'? Lépjünk ki Jézusból??” Köszönöm Berci, hogy emlékeztetsz erre minket. Sokat gondolkodtam ezen otthon. Három dolog miatt érzem mindkét képet rendben. A legelső, hogy messze nem mindegy, hogy mi a bárka, Te vagy Jézus? Saját magadból kell kilépned – nem Jézusból. A második az, hogy a megmentés – ami a kereszt – után következik be a megmentettség – ami a húsvét, a feltámadás és az új élet. A megmentés objektív. Jézus minden embert megmentett a kereszten. A megmentettség szubjektív: **befogadtad-e azt, hogy meg vagy mentve? Kiléptél-e a korábbi életedből egy új életbe ezzel?** A harmadik értelme annak, hogy kilépsz a bárkából –még akkor is, ha az a kereszt – nem az, hogy hitehagyott leszel, hanem a Mária és Márta történet a Lukács szerinti evangéliumból (Lk 10,38-42). Ebben Mária az igaz ember, aki odaadóan hallgatja Jézust. Márta az, aki hibázik azzal, hogy nem figyel Jézusra (sőt, még le is szidja...), hanem készíti az ebédet. **Valóban: Jézus odaadó meghallgatása az első. Ez nem szalasztható el, és nem pótolható. De utána el kell kezdeni cselekedni.** Ha életed végéig csak hallgatod Jézust, és nem teszel soha semmit azért, hogy meg is *mutasd* Jézust másoknak, bármilyen szeretet-cselekedettel, akkor zsugorin, hörcsög módjára magadnak kuporgattad azt – amit kaptál. Biztosak lehetünk abban, hogy Mária is felállt egyszer Jézus lábától. És azt akkor már Jézus utasítására tette.

Itt szólal meg Piroska: „Fura dolgok vannak ma itt Péter egymás után... Hogyhogy Jézus minden embert megmentett a kereszten? Hát ez nem igaz!! Vegyük például azokat, akiket Isten vízbe fojtott az özönvízben. Isten maga mondta az özönvíz indoklásaként, hogy az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz (1Móz 6,5). Ezért lett az özönvíz! Hát őket bizonyosan nem mentette meg Jézus... Jézus soha nem cselekszik az Atya ellen!” Csalódni fogsz, Piroska. Komoly okunk van rá, hogy azt gondoljuk, hogy az özönvízzel vízbe fojtott gonosz embereket is megmentette Jézus. Emlékezhetsz az Apostoli Hitvallásból az „alászállt a poklokra” részre. Miért szállt alá Jézus a poklokra? Hiszen nem volt bűne egy sem! Péter apostol első leveléből tudjuk, hogy Jézus azokat kereste fel a pokolban, akik idézem: „egykor engedetlenek voltak, amikor Isten türelmesen várakozott Nőé napjaiban a bárka készítésekor” (1Pt 3,20). Jézus nem az Atya akarata ellenében ment le a pokolba ezekhez az emberekhez. Emlékezhethetünk a múlt hétről arra, hogy **Istennek ez a neve: „Az ÚR, az ÚR irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy!” (2Móz 34,6) Isten irgalma egy Jézusnyival nagyobb, mint Isten igazsága.**

„Itt szólal meg Piroska újra: Rendben Péter, meggyőztél. De hát az oltár előtti igében azt hallottuk, hogy Isten kirúgta azt az embert a királyi menyegzőről, aki nem volt menyegzői ruhába öltözve. Tessék! Van kivétel! Van, aki nem üdvözülni.” Igazad van Piroska. Bizony van olyan ember, aki nem üdvözülni. Csakhogy az az ember nem önhibáján kívül nem üdvözült, ugyanis a menyegzői ruhát Isten szolgálói a lakoma bejáratánál *ingyen* osztogatták... Azaz: aki nem vette fel, az *nem azért* nem vette fel, mert nem volt pénze megvenni, hanem *azért*, mert *nem akarta* felvenni. Ezért zárta ki őt Isten az Ő Országából.

Térjünk vissza Noéhoz. **Noé kijött a bárkából. Első dolga az volt, hogy hálaáldozatot mutasson be Istennek.** A babona a bárkát imádta volna – nem Istent. **Noé tudta, hogy nem az ajándék a fontos, hanem az ajándékozó.** Noé hálaáldozata nem volt csekélység. Az általa megmentett, maradék, nagyon kevés állatból ölt meg jónéhányat. Miért? Mert bízott Isten ígéletében, hogy megszaportítja és megsokasítja mindazt, ami megmaradt.

Tegyünk fel itt két kérdést magunknak. Első kérdés: **Ha kikerültünk egy bajból – ha kiléptünk a magán-bárkánkból a Nagybetűs Életbe, ha lett állásunk, ha lett egzisztenciánk, ha lett párja az életünknek, ha lett gyermekünk – ha bármi fontos történt velünk – az első dolgunk-e a hálaadás ezért Istennek?** Második kérdés: **Mit szoktunk odaadni Istennek? Azt a keveset, ami nem kell, ami tulajdonképpen eltakarítandó szemét? Vagy odaadunk Istennek többet? Túlzóan többet, mint Noé? Mindent? Odaadjuk-e Istennek saját magunkat?** – Megéri: egy egész örökkévalóságot kapunk érte cserébe...

Isten Noénak is nagy örömmel válaszolt az áldozatára. Felrajzolta Isten a szivárványt az égre, mint az emberrel kötött szövetségének az örök jelét (1Móz 9,12-17). **Isten miránk is kiárasztja az Ő jó kedvét és kegyelmét, és befogad minket is a királyi menyegzőre, ahol az Ő fia, Jézus a vőlegény.** Mi pedig a bevezető zsoltár szavaival válaszolhatunk Isten meghívására: Mindenben igaz a te ítéleted, Istenünk, mert vétkeztünk ellened. Dicsőítsd meg mégis a te nevedet, és *irgalmad* szerint cselekedjél velünk. *Vezess engem* parancsolataid útján, mert abban lelem kedvemet. *Hajlítsd szívemet a te bizonyosságodhoz, igazságoddal eleveníts meg engem.* – Ámen.